

7.— Художникътъ извършва съ собственните си рѣцѣ, или съ орждія управляемы отъ собственните му силы тѣзи чудны преобразованія на нѣща безполезны въ полезны предмети; той посветява своята дѣятелность преимущественно на удовлетвореніе на минутнытъ нужды на своята мѣстность, на желаніята и на вкуса на лица, той трѣба да познава и да е изучилъ нѣщо, той е отговоренъ за доброто качество на своя трудъ, защото той остава до една степенъ свързанъ у твореніята си. Ако сж тѣ счупѣтъ или развалѣтъ, той тича на призовката на ступанина имъ за да ги поправи или да извлече отъ уломкытъ имъ още нѣкоя полза: днесъ той прави една великолѣпна трапеза и слѣдъ десетина години ѣ мѣнува единъ кракъ, днесъ прави една дреха нова нѣкому, а слѣдъ време я преправя за чедото му.

7.— Фабрикантътъ съ помощь-та на голѣмытъ си капиталы устроява обыкновенно машины на които употребеніето отърва простыя рѣкодѣлецъ отъ занаятското ученичество у художника. Тѣзи машины сж движатъ главно чрезъ силата на парата и на водата. Той употребява раздѣленіето на труда въ по-голѣмъ размѣръ отъ художника, защото въ направата на своитѣ произведенія той приготвя различнытъ имъ части чрезъ разны работници и чрезъ различни машины.

Той не са спомага отъ рѣцѣтъ си на преобразованіето на суровытъ вещества въ произведенія потребимы, но съ съчетаваньето на другытъ орждія на произведеніето и съ заплатата която той дава на потребната работа за сѣка особна часть; когато обыкновенно, художникътъ не заплаща на работницытъ си и